

DESIRE®

A romantic couple in formal attire embracing on a balcony overlooking a city at sunset. The woman is wearing a light blue, sequined, backless gown and a diamond necklace. The man is wearing a black tuxedo with a white shirt and a black bow tie. They are standing close together, with the man's arms around the woman. The background shows a cityscape with domes and buildings under a warm, golden sky.

Joss Woodová
Trable se šéfem

 HARLEQUIN®

JOSS WOODOVÁ

TRABLE SE ŠÉFEM

PŘEKLAD

DARINA POVOLNÁ

Milá čtenářko,

věřím, že se Vám to taky někdy stalo, že jste si o někom i docela blízském udělala jakýsi obrázek, názor, a pak Vám docela dlouho trvalo, než jste ho změnila. Mohlo jít o pozitivní, nebo i negativní posuzování, ale naše myšlení mívá setrvačnost, a než člověku dojde, že se v někom mýlil, chvíli to trvá. Do podobné situace se dostaly všechny hrdinky mých příběhů, ať již jde o povídku Lhář z povolání, která už svým názvem napovídá, že se hlavní hrdina pravdy ani moc nedržel, přestože k tomu měl své důvody... Hrdinku dalšího příběhu Nepovedená svatba zase zklamal muž, se kterým byla několik let zasnoubena, a pak se k jejímu překvapení zjevil muž z její minulosti... No a do třetice hrdinka romance Trable se šéfem, má svého dominantního a náročného šéfa plné zuby, a nejraději by byla od něho co nejdál, dokud jí nedojde, že vlastně touží mu být co nejbliže...

Přeju Vám, abyste si našla klidnou chvíli a četbu si krásně užila.

S láskou

Váš Harlequin

Joss Woodová

TRABLE SE ŠÉFEM

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Their Temporary Arrangement

První vydání:
Harlequin Books, 2023

Překlad:
Darina Povolná

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2023 by Joss Wood
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-8342-299-2 (EPUB)

ISBN: 978-83-8342-300-5 (MOBI)

ISBN: 978-83-8342-301-2 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Bože, jak ti by se nasmáli, kdyby zjistili, v jaké patálii jsem se to já, lady Avangeline Forrester-Granthamová, ocitla. Staří přátelé, ačkoliv jich už moc nezbývá, by se ušklíbili a tisk by měl žně.

Skrývat pravdu před Jackem, Foxem, Sorenem a Merrickem je stále náročnější. Neustále mě tlačí do toho, aby sepsala závěť, a nevzdají to, dokud je neposlechnu. Vychovala jsem tvrdohlavé, odhodlané muže, na což jsem byla odjakživa pyšná.

V téhle chvíli je pro mě ovšem jejich tvrdohlavost pěknou osinu v mém šlechtickém zadku.

Zvládnou to však, stejně jako jsem zvládla vše ostatní, co se mi kdy přihodilo.

Nás nic nezlomí. My neustupujeme.

„Proč jste opustila svou poslední stálou práci?“

„Ukradla jsem nějaké peníze a neprošla testem na drogy.“

Fox Grantham pohlédl na blondýnku, která seděla naproti němu. Pokud nejnovější kandidátka na jeho osobní asistentku nežertovala, tohle musela být ta nejhloupejší odpověď, kterou při pohovoru na pracovní pozici kdy slyšel.

Podíval se na její životopis na vršku hromádky složek – povrch svého stolu neviděl od chvíle, kdy Dot před šesti týdny odešla – a obrátil na druhou stránku. Byla příliš mladá, věkem i zkušenostmi, a neměla

žádné organizační, osobní ani počítačové znalosti, jež potřeboval. Přemítal, co si asi na personálním oddělení mysleli, když mu poslali takovou uchazečku, jenže pak se upamatoval, že nebyli zrovna v pozici si nějak vybírat.

To byla jeho chyba, ne jejich.

Poslal ji pryč, stiskl si kořen nosu a pokoušel se najít energii na to, aby vstal a udělal si šálek kávy. Uložil personálnímu manažerovi, aby kontaktoval tři nejlepší agentury v New Yorku, avšak ty opravdu vařily z mála, jestliže ta poslední kandidátka byla všechno, s čím dokázaly přijít. Na druhou stranu během šesti týdnů od chvíle, kdy Dot odešla, mu rukama prošlo už devět zaměstnanců najatých přes agenturu. A jak mu dnešního rána sdělil vlastník jedné z nich, Fox byl náročný klient.

Jistě, očekával, že jeho asistentky budou mít dlouhou pracovní dobu, nicméně platil mimořádně dobře a nabízel skvělé výhody. To snad mělo nějakou váhu, ne?

K čertu s tebou, Dot. Pracoval s ní víc než deset let a její výpověď pro něj byla šok. Jeho šedesátiletá osobní asistentka měla energii s ním držet krok a mentální kapacitu na to, aby stíhala jeho rychlý myšlenkový proces, stejně jako vynikala unikátními logickými schopnostmi. Nedokázal pochopit, proč pro něj nemohla dál pracovat, když se vdala. Dot mu s protočením očí sdělila, že její nový manžel, od setkání k uzavření sňatku uběhlo šest týdnů!, měl námitky vůči tomu, že pracuje deset hodin denně a většinu víkendů.

Ty byl asi tak osmdesátý druhý důvod, proč byl Fox přesvědčen, že vztahy a závazky jsou prostě špatný nápad. Fakt, že ztratil svou fantastickou osobní asistentku, protože upřednostnila osobní vztah před ním, ho silně vytáčel.

„Bože, ono se nám to mračí.“

Fox zvedl pohled, když do kanceláře vkročil jeho bratr Jack s rukama vraženými do kapes obleku. Přestože už byl večer, Jack vypadal, jako by právě odcházel z módního focení pro časopis *Gentlemen's Quarterly*. Jeho šedý značkový oblek ušitý na míru vypadal čerstvě vyžehleně a šedozelelou kravatou měl dokonale uvázanou. Pan dokonalý vypadal vždycky na jedničku a na rozdíl od Foxe ho nikdy nic nevyvedlo z míry. To byly také dva z mnoha důvodů, proč byl Jack veřejnou tváří mezinárodní společnosti Grantham International, kterou on, Jack a jejich zesnulý bratr Malcolm před lety založili.

„Co se děje, Foxi?“

„Hloupí lidé. A každým dnem hloupnou víc,“ opáčil Fox.

„Anebo ty jsi víc netrpělivý,“ poznamenal Jack a došel k oknu s výhledem na Pátou avenue.

Fox připouštěl, že Jack má pravdu. Místo aby s věkem sbíral víc trpělivosti, naopak ji každým rokem ztrácel. Než mu bude za pět let čtyřicet, mohl by se ucházet o záznam v *Guinnessově knize rekordů* pro nejméně trpělivého člověka na světě.

Nebyl na to pyšný, ale... *Proboha*. Neměl přece čas vysvětlovat nekonečnému zástupu asistentek, z nichž každá další byla ještě neschopnější než ta předchozí, co a jak chce udělat. Dot to prostě věděla, do háje s ní.

„Všiml jsem si, že zasnoubení Sorena a Eliot vzbudilo na internetu pozdvižení,“ poznamenal Jack. Fox po něm vrhl rychlý pohled. Jackův výraz by někdy tak neproniknutelný, že ani Fox, jenž ho znal nejlépe, si nebyl jeho niternými emocemi jistý.

S ním takovou potíž nikdo neměl. Lidé nikdy neměli žádné pochyby o tom, jak se cítí. Nebyl zrovna pověstný tím, že by našlapoval po špičkách.

„Mám ji rád,“ prohlásil Fox, opřel se v židli a propletl si ruce na břicho. Jejich bratranec Soren, kterého

spolu s nimi vychovala jejich babička poté, kdy jejich rodiče zahynuli při leteckém neštěstí, když byli ještě děti, byl pro ně spíš bratr než bratranec. „Myslím, že je pro Sorena dobrou volbou.“

„To je od tebe vážně pochvala, když zvážím, že nemáš rád modelky.“

„Určitě jich je spousta milých, vyrovnaných a rozumných jako Eliot,“ odvětil Fox. „Jen jsem prostě zrovna narazil na ty, které jsou naprosto střelené.“

Jack se ušklíbl. „Pořád nemůže uvěřit, že Soren pověsil plavání na hřebík.“

To Fox upřímně také ne. Poté, kdy na posledních olympijských hrách vyhrál pěknou řádku zlatých medailí a překonal dva světové rekordy, se Soren rozhodl skončit, založit nadaci a vzít si bývalou supermodelku Eliot Stoneovou. A to vše za méně než jeden měsíc. Točila se mu hlava, jen když na to pomyslel.

Když on, Jack, Malcolm a Merrick, syn babiččiny hospodyně, jehož také považovali za svého bratra, vyrůstali, fascinoval je pohostinský a stravovací průmysl. On, Malcolm a Jack obnovili impérium, které jejich babička opustila, zatímco je vychovávala, a Merrick si založil řetězec velice úspěšných food trucků a bister, jež se zaměřovaly na zdravá a rychlá jídla. Jenže Soren se odjakživa lišil a jídlo považoval jen za palivo. Zaměřil se pouze na plavání a věnoval se mu s úpornou oddaností, jíž sdílel každý z Granthamů. Teď se však to soustředění přesunulo k jeho nadaci.

Fox byl rád, že Soren založil tu nadaci, a tudíž měl něco na práci. Granthamovi hoši tíhli k potížím, když měli moc volného času.

Jack se posadil do křesla a rozepnul si knoflík u saka. Vyhrnul se mu rukáv a Fox si povšiml, že má platinové manžetové knoflíčky, které kdysi patřily jejich otci. Těšilo ho, že Jack našel nějaké využití pro rozsáhlou kolekci šperků jejich rodičů. Fox se jí nikdy nedotkl... on však neměl k památce rodičů

stejný vztah jako Jack. Koneckonců o svých údajně dokonalých, úspěšných a bláznivě zamilovaných rodičích věděl věci, které Jack netušil.

Prsteny, náhrdelníky, náramky a náušnice jejich matky zůstanou v trezoru, dokud se Jack neožení, a poté bude ta úchvatná sbírka patřit jeho ženě, popřípadě dceři. Nebylo pochyb, že matčin nádherný zásnubní prsten s desetikarátovým kolumbijským smaragdem dostane Jackova budoucí žena. Krátce zdobil levou ruku Peyton, Malovy snoubenky, avšak po jeho smrti ho vrátila.

Fox z té sbírky chtěl pouze prsten s překrásným devítikarátovým černým opálem, byl to dárek pro jeho matku, který nikdy neobdržela. Nikdy ho nebude mít komu věnovat, ale od chvíle, kdy ten drahokam před deseti lety poprvé spatřil, byl krvavě rudý a prosvítaly v něm zářící proužky modré, fialové a zelené, na-prosto ho fascinoval.

„Víš poslední dobou něco o Peyton?“ zajímal se Fox a opřel si lokty o stůl. Jejich vztah s Malovou bývalou se po jeho smrti ocitl na bodu mrazu, nicméně Jack jí minulý rok nabídl olivovou ratolest.

Jackovi se v očích mihla silná emoce a Fox se zájmem naklonil hlavu. Připadalo mu to, nebo byl skutečně trochu bledší než předtím? Jeho bratr měl tvář pokerového hráče a nikdy na něm nebylo nic poznat. Tak jak to, že pouhá zmínka o Malově bývalé vyvolala takovou reakci? Co mu unikalo?

Právě se ho na to chtěl otázat, když do kanceláře vplul Merrick, jako vždy oblečený v ležérních kalhotách s nezasoukanou košilí. Merrick měl indiánský původ, což dokládaly jeho vlasy černé jako uhl, vysoké lícní kosti, rovný nos a husté obočí. Oči měl ovšem po matce – jasně modré jako irské nebe. Merrick byl neustále na cestách, svůj podnik spravoval virtuálně, avšak na jednání používal jejich konferenční místnost.

„Máma chce vědět, jestli jsi zapomněl, jak se zachází s telefonem,“ oznámil Merrick, posadil se vedle Jacka a položil si kotník na opačné koleno.

Fox udělal grimasu. „Večer jí zavolám,“ odvětil.

„Připrav se, že tě bude přesvědčovat, abys byl dalším bratrem, co dočasně přesídlí na Calcott Manor,“ varoval ho Merrick. „Pověděla mi, že jestliže jsme si předsevzali dohlédnout na Avangelinu a jejího nového hosta, měl bys být další, co se toho chopí.“

„Proč já?“ zavrčel Fox a mávl rukou k nepořádku na svém stole. Nemohl se přestěhovat k babičce, ne když potřeboval řídit společnost a najmout osobní asistentku. Měl život na Manhattanu. Upřímně doufal, že na něj dojde až jako na posledního nebo možná vůbec, pokud by někdo z ostatních uspěl v tom, že přiměje babičku sepsat poslední vůli a také vystrnadí Aly Garwoodovou z pozemku. Soren se o to pokusil jako první, ale bez úspěchu. Závěť stále neexistovala a ta pochybná ženská, která vykládala Avangelině nesmysly, tam pořád přebývala. Bylo načase, aby se do toho někdo vložil, ale proč to musel být zrovna on?

„Máma říká, že jsi vyhořelý a potřebuješ se dostat z města, než skončíš s akutní stresovou poruchou nebo něčím takovým,“ vysvětloval Merrick, jako by se nechumelilo. „Pokoušel jsem se jí přesvědčit, že jsi byl vždycky náladový mizera, ale neposlouchala.“

Fox k němu zvedl prostředník a rozhodl se, že nejlepší bude změnit téma, než podlehne Jacindinu přání.

„Takže Soren si teď zřejmě myslí, že Aly si nevymýšlí,“ prohodil a pořád mu vrtalo hlavou, jak je možné, že jeho rozumný, pragmatický bratranec mohl skočit na ty bláznivé řeči. Aly byla jen podvodnice a příběh, na kterém trvala, nemohl být pravda.

Ano, Aly Garwoodové skutečně byla po Malcolmově smrti transplantována jeho játra, ale to vážně

čekala, že jí budou věřit, že tak získala některé osobní vlastnosti a manýry jejich nejstaršího bratra? Jejím takzvaným důkazem bylo, že začala mít náhle ráda pivo, auta a sladkosti. To opravdu nedokázala přijít s něčím lepším? Cokoliv z toho mohla najít na internetu. Byli Granthamové, dědici mnohamiliardového bohatství. Foxe by nepřekvapilo, kdyby o něm někdo na internetu zveřejnil všechno od délky vnitřního švu kalhot k preferované značce zubní pasty. Aly by bez problémů na Mala něco objevila. Opravdovou otázkou ovšem bylo, o co jí šlo? Proto všichni bratři cítili nutkání Connecticut navštívit a nezastavit se, dokud nenajdou skutečný důvod, proč se Aly Garwoodová navezla Avangelině do života.

„Soren se momentálně na všechno dívá růžovými brýlemi,“ opáčil Merrick. „Strávil pobyt u babičky tím, že se zamíloval do Eliot. Není divu, že je mimo. Na to, abych jí uvěřil, budu potřebovat víc důkazů, než co nám dal Soren.“

„Přesně tak,“ souhlasil Jack a Fox také pokýval hlavou. Vynikal v cynismu a skepticizmu, a být takový mu umožňovalo si neublížit. Naučil se tu lekci brzy a tvrdě. *Nikdy* nebylo nic takové, jak to vypadalo. Pod povrchem vždycky něco číhalo. Bylo důležité věci dál zkoumat, aby měl jistotu, že ho už nikdy nic nezaskočí.

„Ale přestaňme už s Játrovou dámou,“ ozval se Merrick a hrál si s tkaničkami na svých botách. „Jeden z nás, a tím myslím tebe, Foxi, musí dojet na Calcott Manor a dohlédnout na tamější situaci. A pracovat dál na Avangelině, aby sepsala tu zatracenou závěť.“

Avangelině bylo přes osmdesát a byla by to ne skutečná noční můra, kdyby zemřela, aniž by zanechala poslední vůli. Byla akcionářkou ve společnosti Grantham International i v Merrickově podniku, a cokoliv jiného, než jasné rozdělení jejího majetku,

by způsobilo obrovskou překážku pro jakákoli obchodní rozhodování, než by se pozůstalost vyřešila. Bylo by o tolik snazší, kdyby jejich babička tu závěť sepsala.

Nikdo z nich nechápal, proč se Avangeline, jež čtyřicet let spravovala obří impérium a s právníky pracovala celý život, vyhýbala tak očividné obchodní realitě. Co stálo za tou naprosto nelogickou a popravdě dost hloupou tvrdohlavostí?

„Nemůžu jet na Calcott Manor,“ protestoval Fox a ukázal na svůj stůl. „Musel bych s sebou vzít svou asistentku a žádnou nemám. Právě teď držím hlavu jen tak tak nad vodou a pro urgentní záležitosti využívám tu Jackovu.“

„A ona tě má už plné zuby,“ poznamenal Jack.

„Důvodem, proč nemáš osobní asistentku je, že jsi netrpělivý, náročný a střílíš instrukce jako z kulometu. Očekáváš, že do toho každý okamžitě skočí rovnýma nohama bez jakéhokoli zácviku a hodíš mu na hlavu hromadu práce, kterou očekáváš, že bude hotová nejlépe včera.“

No a? Dot to zvládala skvěle. „Mám toho až nad hlavu a nemám čas někoho vodit za ručičku,“ bručel.

„Tak to budeš muset snížit požadavky, jestliže máš najít někoho, kdo se bude ochoten zdržet víc než jeden den,“ oznámil mu Jack. „Možná si můžeš najít asistentku v Hatfieldu.“

Jasně, a kolem okna právě proletělo fialové prase. Když mu agentury nedokázaly nikoho najít v New York City, těžko byla šance někoho ucházejícího objevit v Hatfieldu v Connecticutu, což taky bratrům sdělil.

„Bože, ty umíš být takový pitomec,“ pronesl Merrick. „Kolik už ti jich prošlo kanceláří od chvíle, co Dot odešla? Šest nebo sedm?“

Pokrčil rameny a trochu se styděl přiznat, že to bylo víc.

„Co je společný jmenovatel?“ zeptal se Jack, ale hovořil dál, než Fox mohl reagovat. „Ty. Ty jsi ten problém, ne oni.“

Fox pohlédl na Merricka, který souhlasně přikyvoval.

Paráda.

Jack se s obavou v očích opřel předloktími o kolena. Fox ten výraz poznal. Jack byl teď v režimu rytíře na bílém koni a měl potřebu zachraňovat a chránit. Až na to, že Fox nebyl ptáče s polámanými křídly. Potřeboval se prostě vyvléknout z toho, aby musel na Calcott Manor, protože potreboval najít tu zatracenou asistentku.

A včera bylo pozdě...

„Máme o tebe starost,“ pokračoval Jack a kývl směrem k Merrickovi, aby ho začlenil. „Myslíme si, že jsi vyhořelý a mohl by ses brzy sesypat.“

Tak to tedy nebyl. „Podívej, já prostě běžně pracuju hodně hodin, to přece víš!“

„Poslední dobou jsi tu vždycky před šestou a odcházíš před osmou,“ oponoval Jack. „To je minimálně čtrnáct hodin.“

„A ty jsi snad moje chůva?“ zavrčel Fox.

„Kdy jsi měl naposledy rande? Nebo sex?“ naléhal Jack.

Před čtyřmi měsíci? Před pěti? Po románku s Giselle, primabalerínou Americké baletní společnosti, měl jednu známost na jednu noc. Bratři byli jeho nejbližšími přáteli, ale nehodlal s nimi diskutovat o svém intimním životě, ať už byl jakkoliv chmurný.

„Prostě je toho teď hodně,“ vysvětloval a doufal, že mu dají pokoj. „Otevřeli jsme hotel v Dubaji, restauraci v Riu –“

„Není toho víc než jindy,“ hádal se s ním Jack. „Ty prostě práci nedeleguješ.“ Plácl se do kolen, vstal a ve tváři měl rozhodný výraz. „Pojedeš na měsíc do Calcott Manor, s asistentkou nebo bez ní.“

„Já nepo-“

Jack položil ruce na haldu papírů na Foxově stole a hodil po něm rozzlobený pohled. „Nepokoušej nás, Foxi. Vyvlečeme tě z hotelu ven do taxíku, jestli budeme muset.“

To by neudělali. Fox se chtěl ušklíbnout, podíval se na Merricka a čekal, že se k němu přidá v posměšcích na Jackovu melodramatičnost. Jenže Merrick vstal a se stejně rozhodným výrazem se postavil za Jacka. Kruci. Oni to myslí vážně.

Fox se podrbl za krkem a cítil si vyčerpaně. Nechtěl přesídlit do Hatfieldu, ale zrovna tak neměl chuť hádat se se svými bratry. A pod nátlakem by mohl tak týden či dva pracovat vzdáleně a bez asistentky. Poté však bude muset najít pomoc nebo se vrátit do města.

Posunul myši a pohlédl na velký monitor, kde si otevřel kalendář. Dnes byla středa, zítra měl několik důležitých schůzek a další v pátek.

„Můžu jet v sobotu nebo v neděli ráno, pokud to vám dvěma vyhovuje,“ navrhl jízlivě, protože mu bylo protivné být tlačенý do něčeho, co nechtěl udělat.

„V pořádku,“ souhlasil Jack.

„To měl být sarkasmus,“ zamumlal.

„To víme. Ten ti jde skvěle,“ odvětil Merrick. Podíval se na Jacka a ťukli si o sebe pěstí. „Tady jsme skončili.“

„Parchanti,“ utrousil za nimi Fox. Oba na něj za zády vystrčili prostředník, jako by na tom byli domluvení.

Bratři 1, Fox 0.

Zatím to šlo.

Vstup do kanceláří bratrů Granthamových, jež se nacházely v severním křídle Hotelu Forrester-Grantham, vedl diskrétní vstupní halou u postranního vchodu do ikonické čtvercové budovy. Tak jak